

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
Областен управител на област Пловдив

ЗАПОВЕД

№ АК-04-3 /04.05.2017г.

С решение № 29, взето с Протокол № 4 от редовно заседание на общински съвет Съединение, проведено на 29.03.2017г, общински съвет Съединение, на основание чл. 21, ал. 1, т. 5 от ЗМСМА, като взе предвид изложеното в предложение № 50/23.03.2017г от Атанас Балкански – кмет на община Съединение и по повод направено устно предложение от Даниел Кацарски – общински съветник при общински съвет Съединение, във връзка с решение № 16/16.12.2015г. на основание чл.21,ал.2 и чл. 21, ал. 1, т. 24 от ЗМСМА, определя в т. I. Индивидуалните основни месечни заплати на кметовете на кметства в община Съединение, считано от 01.04.2017г., както следва: 1.кмет на кметство Голям Чардак – 800 лв; 2. Кмет на кметство Царимир – 830 лв; 3. Кмет на кметство Драгомир – 750 лв; 4. Кмет на кметство Малък Чардак – 750 лв; 5. Кмет на кметство Найден Герово – 750 лв; 6. Кмет на кметство Неделево – 750 лв; 7. Кмет на кметство Правище – 730 лв.; 8. Кмет на кметство Церетелево – 730 лв; 9. Кмет на кметство Любен – 730 лв. В т. II общински съвет Съединение определя индивидуалната основна месечна заплата на кмета на община Съединение, считано от 01.04.2017г. в размер на 1100 лв.

Видно от диспозитива на посоченото в мотивната част решение № 16/16.12.2015г. на общински съвет Съединение, с което са определени първоначално основните месечни възнаграждения на кметовете на кметства и на кмета на общината, в настоящото решение се установява намаляване на възнаграждението на кмета на кметство Царимир и на кмета на община Съединение, и увеличаване на възнагражденията на кметовете на кметства на останалите населени места на територията на община Съединение.

Така приетото решение № 29, в частта по пункт I, точка 2 и пункт II, точка 1, в които се намаляват възнагражденията на кмета на кметство Царимир и на кмета на община Съединение, представлява незаконосъобразен административен акт по аргумент от чл. 146, т. 2, т. 3, т. 4 от АПК поради неспазване на законоустановената форма, противоречие с материалния закон и съществено нарушение на административнопроизводствените правила според следните правни и фактически съображения:

На първо място, не е спазена законоустановена форма на административния акт, въведена в разпоредбата на чл. 59, ал.2, т. 4 от АПК. Според това изискване в съдържанието на акта трябва да присъстват фактическите и правните основания за издаването му, които зависят от всеки конкретен случай. В настоящото решение следва да бъдат налице специфични правни и фактически основания за приемането му, за да бъде законосъобразен и да произведе правни последици. Общата разпоредба на чл. 21, ал. 1, т.5 от ЗМСМА повелява общинският съвет като компетентният орган, който да определя

размера на трудовите възнаграждения на кметовете, но това следва да бъде извършено в рамките на действащата нормативна уредба и средствата за работна заплата на персонала от общинския бюджет по предложения на кмета на общината. Безспорно е обстоятелството, което се потвърждава и от съдебната практика, че актът, приет въз основа на тази законова делегация, е индивидуален административен акт. Като такъв, той следва да отговаря на изискването за обосноваване и форма. Спецификата в случая се отнася до обстоятелството, че при упражняване на своите правомощия по чл.21, ал.1, т.5 от ЗМСМА общинският съвет следва да се съобразява с правното положение на кмета на община и кмета на кметство, уреден в чл. 38, ал.2 и ал. 7 от ЗМСМА, съгласно които кметът на общината, както и кметовете на кметства се избират пряко от населението за срок от 4 години при условия и по ред, определени с Изборния кодекс и имат всички права по трудово правоотношение освен тези, които противоречат или са несъвместими с тяхното правно положение. Следователно, общинският съвет следва да основава и мотивира своите решения и в съответствие с уредбата на трудовото правоотношение, възникнало по силата на избор, регламентирана в Кодекса на труда/КТ/.

В контекста на гореизложеното, в настоящото решение липсват конкретни и обосновани фактически основания за осъществяване на промяна в трудовите възнаграждения на кметовете на кметства и на кмета на общината. Не е отчетено по какъв начин е изпълнено визираното в разпоредбата на чл. 21, ал. 1, т. 5 от ЗМСМА изискване изменението на трудовото възнаграждение да бъде извършено *в рамките на средствата за работна заплата на персонала от общинския бюджет*. На следващо място, не става ясно има достатъчно средства в бюджета на общината, които могат да поемат увеличението. Не е посочена причината за намаляване на възнагражденията на кмета на кметство Царимир и на кмета на община, а именно – дали е проведено дисциплинарно производство, от което да е установено неизпълнение на законовите задължения на лицата. От друга страна, не е посочена и причината какво е наложило увеличаване на трудовите възнаграждения като форма на поощрение. В тази връзка, следва да се отчете и обстоятелството, че липсват писмени доказателства за обсъждане на проекта на решението в постоянната комисия към общинския съвет по бюджет и финанси, от които да е видно дали въпросът е разглеждан и какво е нейното произнасяне в контекста на чл. 50 от ЗМСМА, съгласно който *комисиите приемат доклади, становища, предложения и препоръки, които се предават в общинския съвет и на съответните заинтересувани лица*. По този начин са нарушени административнопроизводствените правила по приемане на решението.

Промяната в размера на месечното трудово възнаграждение представлява изменение на трудовото правоотношение. В разпоредбата на чл.118, ал.1 от КТ е регламентирано, че *страните по трудовото правоотношение не могат да променят едностранно неговото съдържание, освен в случаите и по реда, установени в закона*. Съответно в чл.119 от КТ е предвидено, че *трудовете правоотношение може да се изменя с писмено съгласие между страните за определено или неопределено време*. Съгласно константната съдебна практика едностранната неизменяемост на съдържанието на трудовото правоотношение означава недопустимост едностранно да се променя уговореното между страните съдържание на трудовото правоотношение по отношение на характера на работата, мястото на работа, срока, трудовото възнаграждение или други условия, които страните могат да уговорят. Следователно принципът е, че изменението на трудовото правоотношение може да се извърши само при взаимно съгласие на страните, изразено писмено, като изискването за писмена форма на изявлението се отнася до

изменението на всяка една от клаузите на споразумението, включително размера на трудовото възнаграждение, обема и характера на работата. Допустимите и възможни изключения следва да бъдат установени изрично в закон, който закон следва да регламентира както основанието, така и реда, по който съдържанието на трудовото правоотношение може да бъде променено едностранно в отклонение от принципа, заложен в чл.118, ал.1 от КТ. Ето защо едностранно изменение на размера на трудовото възнаграждение като съществен елемент от съдържанието на трудовото правоотношение в посока неговото намаляване, по аргумент от чл.118, ал.3 във вр. с ал. 1 от КТ, без съгласието на служителя, е допустимо само ако това е предвидено в закон. Посочените от общински съвет Съединение нормативни актове, послужили за правни основания за приемане на настоящото решение, не регламентират подобни изключения. Същевременно, приложимите норми на чл. 118 от КТ и чл. 119 от КТ въобще не са споменати, нито обсъдени, както в предложението № 50/23.03.2017г от Атанас Балкански – кмет на община Съединение, така и в самото решение. В случая липсват писмени доказателства за изразено съгласие за намаляване на трудовото възнаграждение, както и данни относно времевия период, през който ще действа осъщественото изменение, в зависимост от алтернативите, уредени в разпоредбата на чл. 119 от КТ. Тези аргументи обуславят извод за приемане на един незаконосъобразен акт, както поради необоснованост, така и поради противоречие с посочените материалноправни разпоредби. Това обстоятелство се потвърждава и от непосочване като правно основание за приемане на решението постановление № 67 на МС от 14.04.2010 г. за заплатите в бюджетните организации и дейности, който нормативен акт регламентира обхвата и размерите на минималната и максималната основна заплата, въз основа на която се определят и индивидуалните месечни възнаграждения на лицата, според населението на кметството/общината.

На следващо място, не е отчетено, че в случая следва да намери приложение нормата на чл. 107а, ал. 11 от КТ, според която *индивидуалният размер на основната заплата се определя в зависимост от нивото на заеманата длъжност, квалификацията и професионалния опит*. В решението на общински съвет Съединение липсва обосновка дали и как тези обстоятелства са послужили като основание за определянето на конкретния размер на индивидуалното трудово възнаграждение на всеки кмет на кметство и на кмета на общината, поради което решението се явява незаконосъобразно и поради това съображение.

Гореизложените аргументи се потвърждават и от константната съдебна практика, обективирана в *Решение № 2223 от 23.11.2016г. на АдмС – Пловдив по адм.д. № 2339/2016г., Решение от 25.02.2016г. на АдмС – Русе по адм. д. № 647/2015г.,* както и *Решение от 13.02.2015г. на АдмС – Русе по адм.д. № 419/2014г.*

Предвид гореизложеното, при осъществяване на контрола за законосъобразност върху актовете на общинските съвети по чл. 32, ал. 2 от Закона за администрацията, във връзка с чл. 45, ал. 4 от ЗМСМА, е констатирано, че решението е незаконосъобразно. С писмо с изх. № АК-01-80#4 от 11.04.2017г. на Областния управител на област Пловдив *Решение № 29, взето с Протокол № 4 от редовно заседание на общински съвет Съединение, проведено на 29.03.2017г.,* получено в Областна администрация – Пловдив на 04.04.2017г., е върнато за ново обсъждане в общински съвет Съединение съобразно дадените указания, в законовия 7-дневен срок от получаването му. Видно от известието за доставяне, писмото е получено в общинския съвет на 19.04.2017г. и на основание чл. 45, ал. 7 от ЗМСМА решението не влиза в

сила, тъй като следва да бъде преразгледано в 14-дневен срок от връщането му в общинския съвет, който срок изтича на 03.05.2017г.

Преди неговото изтичане общинският съвет се е произнесъл по решението, като с *Решение № 37, взето с протокол № 5 от 26.04.2017 г.*, получено в Областна администрация – Пловдив на 28.04.2017 г., е потвърдил *Решение № 29, взето с протокол № 4 от 29.03.2017 г.*, поради което, съгласно чл. 45, ал. 11 от ЗМСМА, е налице законно основание за оспорване на повторно приетия акт като незаконосъобразен пред Административен съд – Пловдив.

Поради изложените фактически и правни съображения, на основание чл. 32, ал. 2 от Закона за администрацията и чл. 45, ал. 4, 7 и 8 от Закона за местното самоуправление и местната администрация:

НАРЕЖДАМ:

ОСПОРВАМ решение № 29, взето с Протокол № 4 общински съвет Съединение, в частта по пункт I, точка 2 и пункт II, точка 1, потвърдено с решение № 37, взето с протокол № 5 от 26.04.2017г. на общински съвет Съединение, като незаконосъобразно по смисъла на чл. 146, т. 2, т.3 и т. 4 от АПК.

СЕЗИРАМ Административен съд – Пловдив за произнасяне по същество и отмяна на незаконосъобразното решение.

Претендирам присъждане на разноски по образуваното дело.

Настоящата заповед спира изпълнението на оспореното решение, на основание чл. 45, ал. 4 от ЗМСМА.

Заповедта да се съобщи на председателя на Общински съвет Съединение, на кмета на Община Съединение и да се изпрати в Административен съд – Пловдив, ведно с преписката по издаването ѝ, за образуване на съдебно производство.

ЗДРАВКО ДИМИТРОВ

Областен управител на област Пловдив

/n/